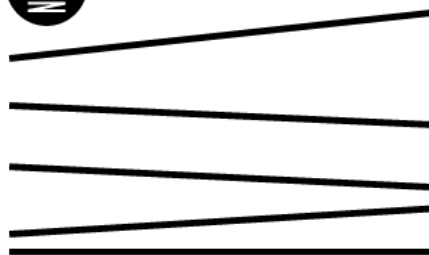

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Heiberg, Johan Ludvig.

Ja : Vaudeville-Monolog : Fortsættelse af Nei.

[S.l.], [1841]

S. 379-393.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

For

1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022886811

I a.

Bau deville = Monolog.

Fortsættelse af N. e.

Forste Gang opført paa det kongelige Theater den 24de Fe-
bruar 1839.

Skuepladsen forestiller et Bærelse i Klokkerboligen i
Grenaa.

Klokker Lint kommer ind fra Baggrunden, med et Brev
i Haanden.

Lint.

Ringede det? — — Nei, jeg hørte nok feil. Jeg
er saa bange for, at min Kone skal vente paa sin
Kaffe. Saasnart hun vaagner, saa ringer hun, og
saa bærer jeg den ind til hende paa Sengen. Hun
vil ikke tillade nogen Anden at opvarte hende; jeg er
den Eneste, som faaer Lov dertil. O! det er et sødt
Privilegium exclusivum, som man siger. — Ja, det
er tilvisse behageligt at være gift! Rigtignok har jeg
hidtil ikke forsøgt det længere end i otte Dage; men
i den korte Tid er jeg allerede bleven ti Aar yngre;
ja, naar jeg seer mig i Speilet, synes jeg tilforlade-
lig, at jeg er bleven meget smukkere. Det forstaaer
sig, de gode Klæder, som jeg lod mig gjøre til Bryl-

luppet, hidrage endeel dertil. Jeg har allerede iført mig dem saa tidligt paa Morgenens, thi jeg venter endnu adskillige Visiter iformiddag; hele Grenaa vil see min Kone, og gratulere os, og det er da saa naturligt. — Men det er sandt, jeg glemmer jo reent at see, hvad det er for et Brev, som Postbudet leverede mig; det er vel sagtens ogsaa en Gratulation. (Seer paa Udfristen.) Ih, men det er jo fra Hammer! — min gode gamle Ven og Discipel! (Oder han aabner Brevet.) Mon han skulde have faaet Nys om mit Ægteskab? Med Skam at tale om, har jeg endnu ikke meldt ham det; men Rygtet om min Forlovelse er maaſkee naaet til Kjøbenhavn. Lad see, hvad han skriver. (Læser.)

Met. af Syv militaire Piger: Nu saa kom, I Kæmpe Tyrker.

1.

"Kære Lief, jeg hører med Glæde,
De vil ind i Ægtestand træde;
Ejendst jeg aldrig spionerer,
Beed jeg det fra sikker Haand og herved gratulerer!

2.

Gid De leve salige Dage
Med en elsket Ægtemage!
Gid Dem hustrig Lykke frene!
Inderligt mig glæder, at De fundet har en Kone.

3.

Jeg skal hilse Dem fra Sophie;
Jeg bor ei den Fryd fortie,
Hvorned tidt om Dem hun taler.
Ligeledes Hr. Justitsraad Samstrup sig anbefaler.

4.

Kjære Ven! jeg visnok til Sommer
Med min Kone til Dem kommer,
Hvis De har et Gjestekammer.
Indtil da jeg undertegner mig med Agtelse, ærbødigt Deres
Hammer."

O den gode Ven! Hvilket hjerteligt, hvilket
venstabeligt Brev! Han tager inderlig Deel i min
Lykke. Men jeg er ogsaa lykkelig, og det tilgavns!
Jeg har faaet en smuk Kone, — ja jeg finder hende
deilig, — jeg har faaet en elskværdig Kone, jeg har
faaet en formuende Kone. Hun er en Møllerdatter
fra Hobro, fin og hvid som Melet fra Møllen, — og
Mølleren i Hobro har ikke saa Lidt paa Kistebunden.
I forrige Uge holdt vi Bryllup hos Forældrene, og
iforgaars Aftes kom vi her til Grenaa, og drog ind
i min gode, lune Klokkerbolig. Sgaar Morges ringede
jeg første Gang til Hoimesse, og uagtet jeg altid
har fundet mine Klokker ypperlige, saa forekom det
mig nu, at de vare bleve meget bedre; det var,
ligesom de havde faaet en Solvoflang; jeg er vis paa,

man kunde høre dem over til Samsø. Men jeg kan tænke, jeg seer Altting i et forstjønne Lys, og det er intet Under. Ak! naar jeg tænker paa, hvordan alt Dette er gaaet til, saa troer jeg mangengang, at jeg drømmer, og kunde fristes til at knibe mig selv i Armen, ligesom Jeppe paa Bjerget, for at mærke, om jeg ogsaa er rigtig vaagen. Ja, er det dog ikke forunderligt, hvorledes Vorherre er Daarernes Fornyrer! Jeg tænkte saamænd paa Intet mindre end at gifte mig. Mit uheldige Frieri til Jomfru Gamstrup i Kjøbenhavn — nuværende Madam Hammer — havde gjort mig saa kjed og led af det, at jeg sagde til mig selv: "Du skal saamænd ikke tiere være til Nar for Fruentimmerne;" og det var min faste Beslutning at leve og døe som Pebersvend. Men Himlen vilde det anderledes. Ak! jeg kan ikke tidnok udmale mig den hele romantiske Begivenhed; det er min fjæreste Beskjæftigelse i eensomme Timer. Jeg var kommen til Aarhus, og vilde tage over til Rallundborg, for at besøge en god Ven. I Smakken var et stort Reiseselskab; vi vare nitten Personer, hvoraf de elleve vare Fruentimmer, og deriblandt adskillige fjønne unge Piger. Desuden var der fjorten Studer ombord i Smakken, og de stode nede i deres Afslukke i Lasten, og brølte, saa det lød som en underjordisk

Torden. Veiret var i Begyndelsen smukt, og alle
 Passagerer gik omkring paa Dækket og taledes sammen.
 Den Ene søgte nu at udforske, hvem den Anden var;
 og idet jeg gik forbi en Dame, hørte jeg hende sige
 halv sagte til En af mit Bekjendtskab: "Beed De
 ikke, hvem den Mand er, som gaaer der?" Og i det
 Samme pegede hun paa mig. "Jo," svarede Mand-
 en: "det er Klokker Link fra Grenaa." — "Klokker
 Link!" udbød hun: "Den berømte Klokker Link!"
 Og nu gik det med en Hvijsen fra den ene Dame
 til den anden: "Det er Klokker Link! det er Klokker
 Link! see, der gaaer han!" — Det var mig slet ikke
 behageligt, at mit Rygte var saa udbredt; jeg havde
 hellere villet være incognito; men der var nu ikke
 Noget at gøre ved, og jeg fandt mig i det med
 christelig Taalmodighed. Men nu lærte jeg først rig-
 tig at kjende deres Tilfunderier; thi da jeg vilde give
 mig i Snak med et pænt Fruentimmer, som just
 sad og strikkede paa en Strømpe, saa svarede hun mig
 Nei paa Alt hvad jeg sagde til hende. Jeg fandt,
 at det var en grov Spøg, og henvendte mig nu til
 en anden Dame, men fik her det samme Svar. Og
 ligedan gik det mig med den tredie og den fjerde og
 den femte, og naar den Ene svarede, saa snisede de
 Skuespil. VII.

Andre, saa jeg mærkede nok, det var et aftalt Spil, og tænkte: Nei, tak for mig! jeg skal ikke have Mere at gjøre med de Gjanter. — Al! jeg vidste ikke, at der var Een imellem dem, som havde Medlidenhed med mig, og meente mig det godt og ærligt, og mindst drømte jeg om, at det var den Allersmukfeste af dem Allesammen. Men det varede ikke længe, før jeg fik Hævn over alle Gjærsene; thi nu traf et stærkt Uveir op; det blev en rasende Storm, og alle de gode Damer, som før havde været saa fjepe, bleve nu heel spagfærdige, thi de fik Allesammen ondt, og maatte ned i Rahyppen, medens jeg, der er vant til Soen, gif rolig omkring paa Dækket, og morede mig over de Andres Forstrækkelse og Vaande. Ja, tænkte jeg, saadan skal I have det; nu glemme I nok at sige Nei. Men Stormen tog bestandig til, det blev værre og værre.

Mel. af Den sorte Domino: Ah! quelle nuit!

1. Smakten i Sogang slingred op og ned, og op og ned, Enhver med Sygdom stred, Og fælt sig vred.

Angstfuld man raaber:

"Hofmansdraaber, Hofmansdraaber!

O! jeg har saa ondt, o vee!

Gesvindt en Ekee!"

I alle Koier Damer skrige:

"Lille Styrmand! lille Pige!

Kom og hold mig, ellers jeg besvimer!

Alt! skal Dette vare flere Timer,

Troer jeg vist,

Jeg doer tilsidst!"

Hør nu de fjorten Stude brole, brole hoit i Chor,

Omkaps med Storm fra Nord

Og Følk ombord.

Jeg, kun jeg, gik omkring frank og frit

Med min Madkurv, og ventede paa god Appetit.

2.

Bag ved et Seil, som gav for Stormens Nafsen Ly og Læ,

Jeg ved en Klods af Træ

Sank ned paa Knæ.

Fælt Himlen griner,

Stormen hviner, hviner, hviner;

O, det var en rædsom Dag,

En farlig Sag! —

Min Madkurv satte jeg paa Klodsen,

Og begyndte just at løse 'en,

Da med Ett jeg hører Nogen klage,

Og da jeg ad Dækket seer tilbage,

Midt derpaa

En Dame laae.

Jorigt hun skreg: "O lad mig faae lidt Mad, lidt Mad,

lidt Mad!"

Hun saae til Kurven glad

Og omgik mig bad.

Skulde hun lide Nød? det var Skam;

Jeg stod op med min Kurv; "Vær saa artig, Madam!"

3.

Smukt hun paa Dækket saae, saa lang, saa lang, saa lang
hun var,

Og mig den Sag blev klar:

Hun Skønhed har!

Kjækt hun sig viste,

Drak og spiste, drak og spiste,

Deelte med mig englemild

Tre flamske Eisd.

Mens os den grumme Sygdom sparte,

Jeg i Talsens Lob erfarte,

Alt hun Jomfru var, men ei Madame,

Og jeg spurgte hende med det Samme;

"Er De frisk?" —

"Ja, som en Fisk!" —

"Saa vil jeg raade Dem som Ven: staa op, staa op, staa op!

Giv Haanden, gjør et Hop!"

Hun svarte: "Top!"

Smt hun gav mig sin Arm, taus, men kjækt,

Og vi gik op og ned ad det slingrende Dæk.

4.

Benligt hun sagde: "Kjære Klotter, kjære Klotter Vink!

Jeg fatter Skjæbnens Vink,

Og følger flink.

Nys vore Gjanter

Snaddred høit fra alle Kanter;

Hvor man gik paa Skibets Dei,

Man horte: Nei.

Men nu da Skjæbnen os forener,

Er det billigt, som jeg mener,

Alt jeg Deres Trosterinde bliver,

Og et modsat Evar bestandig giver.

Proov mig da!

Jeg svarer Ja!" —

Jeg blev perpler; jeg sølte, Hjertet i min Hals mig slog,

Dog Mod jeg til mig tog,

Et Suk jeg drog.

Pigens Haand fast i min holdt jeg klemte,

Og i selvsamme Nu var min Skjæbne bestemt.

Det er en velsignet Pige, tænkte jeg: Hun vil holde mig skadesløs for de andre Dammers Uartighed; hun vil svare Ja paa Alt hvad jeg siger! — Jeg veed nok, hvad jeg helst vilde spørge hende om, ... men man bør ikke falde med Døren ind i Huset, man maa gaae saa lempeligt tilværks. Hvormed skal jeg begynde Samtalen? Med Veivret? O ja! hvorfor ikke? Det er en Gjenstand, som tilbyder sig af sig selv, og fornemmelig i dette Dieblif.

Met. af Den sorte Domino. Flamme vengeresse. (El Jaleo de Xeres.)

"Det er hæsseligt Vær!" —

"Ja!" —

"Det er græsseligt her!" —

"Ja!" —

"Men jeg haaber endda,

De Dem godt befinder

Med saa røde Kinder?" —

"Ja!" —

"Vil De nyde lidt Mad?" —

"Ja!" —

"Maa jeg byde mit Fad?" —

"Ja!" —

"Nu, saa haaber jeg da,

Siden De kan spise,

Vil De kjæd Dem vise?" —

"Ja!" —

Det var jo godt! hun forstaaer at spøge,

Hun kan mig forstaae.

Men nu maa jeg forsøge

For Alvor at storme paa.

"Lad mig Dem nu spørge, kjære Pige?" —

— Al! mon det vil gaae?

Himmel! hvad skal jeg sige?

Jeg gaaer istaa!

"Det er hæselsligt Vær!" —

"Ja!" —

"Det er græsseligt her!" —

"Ja!" —

"Men jeg haaber endda,

De Dem godt besinder

Med saa røde Kinder?" —

"Ja!" —

"Vil De nyde lidt Mad?" —

"Ja!" —

"Maa jeg byde mit Fad?" —

"Ja!" —

"Nu, saa haaber jeg da,

Siden De kan spise,

Vil De kjæd Dem vise?" —

"Ja!" —

"Kjære! svar mig nu!" —

"Ja!" —

"Lor jeg sige Du?" —

"Ja!" —

"Har du Hjerte?" —

"Ja!" —

"Vil du venlig lindre mig min Smerte?" —

"Ja, ja, ja!" —

"Vil du være min?" —

"Ja!" —

"Maa jeg være din?" —

"Ja!" —

"Lor jeg troe, dig Intet rokker,
Naar din Ed du gav en Klotter?" —

"Ja, ja, ja!" —

"O hvor deilig et Vær!" —

"Ja!" —

"Hvor belejligt er her!" —

"Ja!" —

"Stormen iler herfra,

Skibet Veien styrer,

Ført af smaa Zephyrer." —

"Ja!" —

"Hvilken nysselig Stund!" —

"Ja!" —

"Hvilken kyskelig Mund!" —

"Ja!" —

Trallera, trallera!

Trallerallerallera!

Saaledes gif det til. Inden vi kom til Kallund-
borg, vare vi forlovede. Men allerede med næste

Smakke gif vi Begge tilbage til Aarhus, og derfra reiste jeg med hende til Hobro, hvor jeg udbad mig hendes Haand af Forældrene. Derpaa reiste jeg hjem til Grenaa, for at arrangere mig lidt, og saasnart mine nye Klæder vare færdige, tog jeg tilbage til Hobro og holdt Bryllup, og efter et Par Dages Forløb førte jeg min Kone til mit Hjem, og holdt mit høitidelige Indtog her i Byen. — Den gode Sjæl! Det Første, hun sagde til mig, da vi traadte ind her i Stuen, det var: "Søde Lief! Himlen har bestemt os To for hinanden; det kan man see deraf, at vi vare de Eneste, som ei bleve søsyge. Ver Sympathie er gjensidig: Jeg begyndte med at svare dig Ja paa Alt hvad du sagde; til Gjengjæld venter jeg nu, at du aldrig siger Nei til hvad jeg forlanger. Du er en god Klokker, du er en udmærket Klokker. Men nu, da du er bleven gift, maa du vide, hvad Klokkeren er slaaet. Det er min Stoltthed, at faae en Klokker til at lystre min Klokke. Hvergang jeg ringer paa dig" — sagde hun, og i det Samme tog hun en lille Bordklokke op af sin Syppose — "saa maa du smukt komme, og høre hvad jeg vil. Om Morgen, inden jeg staaer op, betyder det, at du skal bringe mig min Kasse; lad mig see, du passer at holde den over en stadig Ild, for at den kan være varm." — Jeg blev

inderlig rørt over dette Breviis paa hendes Godhed for mig. Jeg omfavnede hende hjerteligt, og sagde: "Min egen, søde Line!" — for hun hedder Line — "jeg lægger mig selv og Alt, hvad der er mit, ned for dine Fødder, ja endog de store Taarnklokker. Over dem regjerer jeg; men din lille Bordklokke skal befale over mig; det er Kraften, som betvinges af Skjønheden!" — Og jeg har ærlig holdt Ord, og skal vedblive at gjøre det. Kaffen staaer derude og koger, og jeg staaer her i pæne Klæder, parat til at gjøre Opvartning, saasnart Signalet lyder. (Man hører Klokken ringe.) Der har vi det!

Mel. af Mel: Slutningsangen.

Min Kone ringer, jeg maa herfra,
Jeg strax maa holde mig klar;
Den Hulde gav mig et evigt Ja,
Og Gjengjæld lovet jeg har.
Paa denne Hvedebrodsdag
Jeg haaber, at Alle med mig og med hende gjør fælleds Sag
I venligt Ja! —

(Det ringer igjen.)

For Potter! nu maa jeg herfra!

(Løber ud.)

